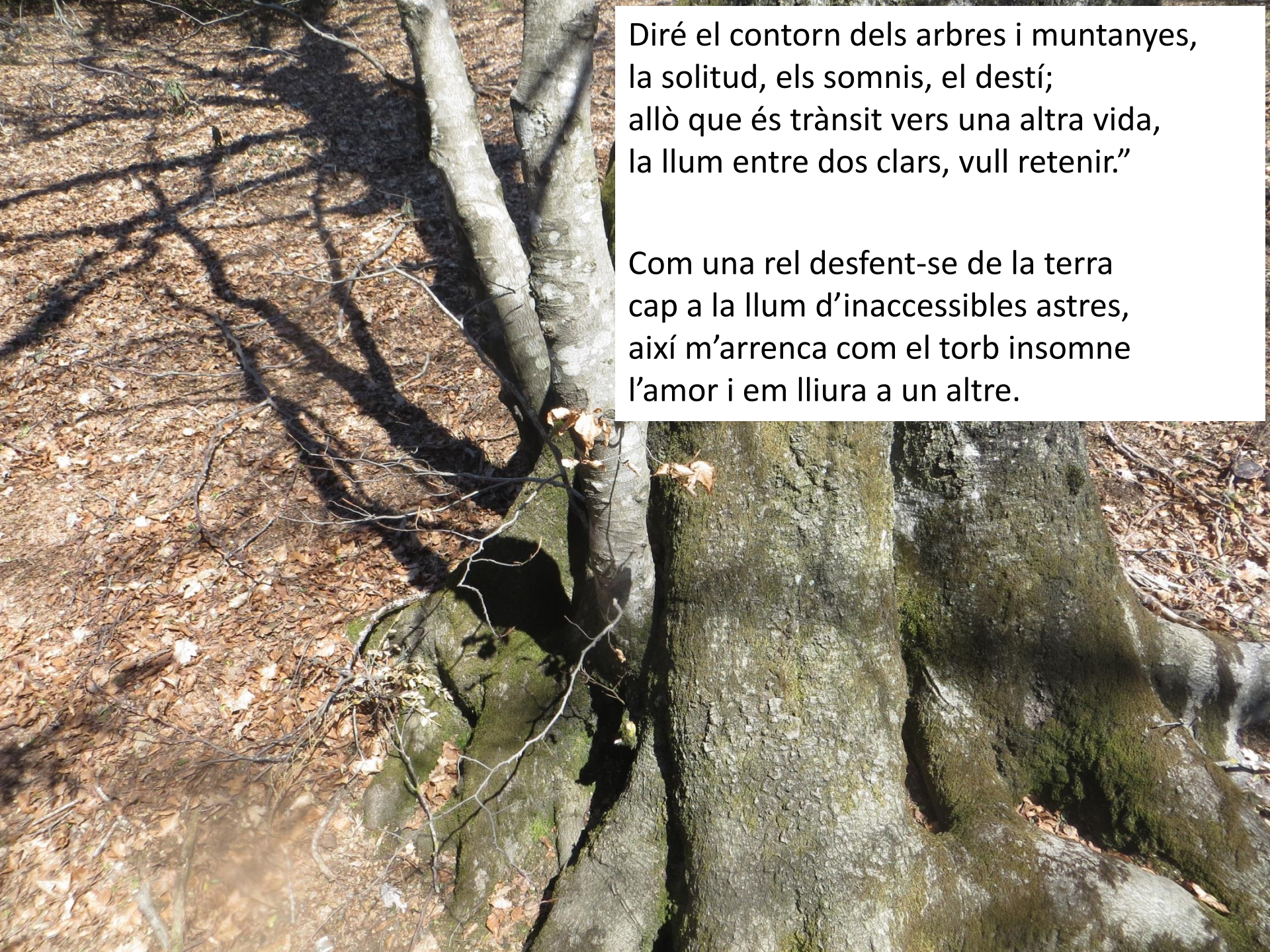

Poemes

Joan Vinyoli

A photograph of a forest floor. In the foreground, there are several tree trunks, some of which are covered in moss. The ground is covered with dry, brown leaves and twigs. Long, dark shadows of trees are cast across the forest floor, suggesting a sunny day. The overall scene is a quiet, natural setting.

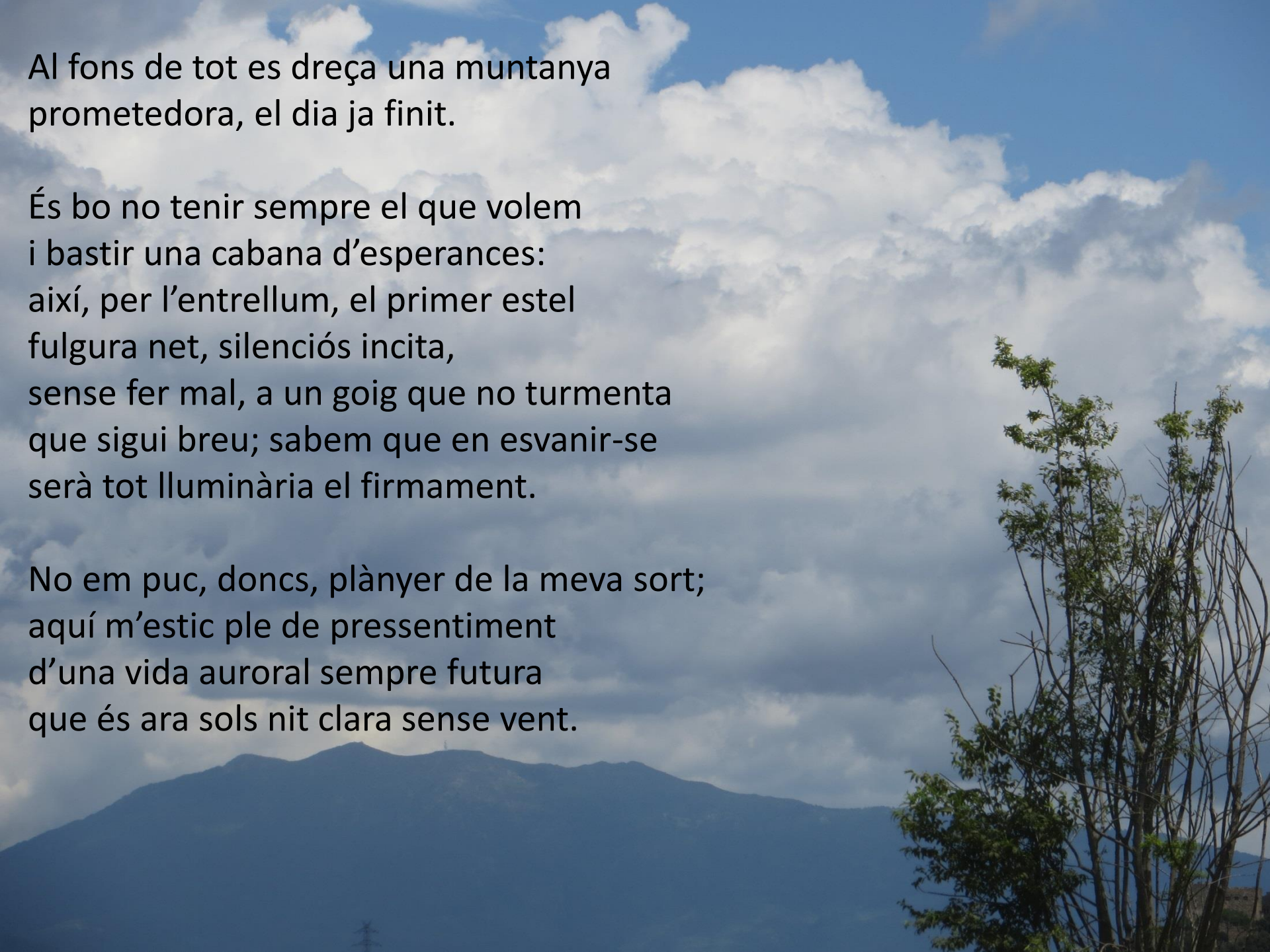
Diré el contorn dels arbres i muntanyes,
la solitud, els somnis, el destí;
allò que és trànsit vers una altra vida,
la llum entre dos clars, vull retenir.”

Com una rel desfent-se de la terra
cap a la llum d’inaccessibles astres,
així m’arrenca com el torb insomne
l’amor i em lliura a un altre.

Al fons de tot es dreça una muntanya
prometedora, el dia ja finit.

És bo no tenir sempre el que volem
i bastir una cabana d'esperances:
així, per l'entrellum, el primer estel
fulgura net, silenciós incita,
sense fer mal, a un goig que no turmenta
que sigui breu; sabem que en esvanir-se
serà tot lluminària el firmament.

No em puc, doncs, plànyer de la meva sort;
aquí m'estic ple de pressentiment
d'una vida auroral sempre futura
que és ara sols nit clara sense vent.

Tot calla, tot es resisteix;
cada vegada es fa més i més ampla
la solitud al meu entorn.
Hi ha una font viva que no para
mai de rajar: l'escolto
de nit al cor de cada cosa.

